

Koniklec Bohouš

Ahoj, jmenuji se Bohouš. Jsem koniklec a nikdo mě nemá rád. Rozhodl jsem se opustit pole a vydat se jinam. Procházel jsem přes louky a lesy, až jsem dorazil k rybníku. Na pevnině seděla labuť na vajíčkách. Tak se jí slušně ptám: „Ahoj, jmenuji se koniklec Bohouš a potřebuji se někde usadit, mohl bych tu u vás zůstat?“ a našťvaná labuť odpoví: „V žádném případě, copak vypadám jako chůva?“ Smutný jsem se tedy vydal dál.

Šel jsem dál a narazil jsem na veverku, která si zrovna loupala oříšek. Tak se ptám: „Ahoj, jmenuji se koniklec Bohouš a potřebuji nový domov.“ Veverka se na mě divně podívá a povídá: „Nechci sem nikoho, kdo neumí lézt po stromech.“ Sklonil jsem hlavu a odešel.

Najednou jsem slyšel smích z lesa. Šel jsem se tedy podívat, kdo se v lese tak nahlas směje. Přišel jsem k doupěti, ze kterého vycházel ten smích. Z doupěte vykukla zrzavá hlava s dlouhýma ušima. Byla to liška a zrovna měla v doupěti tři mláďata. A tak jí povídám: „Jmenuji se koniklec Bohouš a hledám nový domov, nemohl bych zůstat tady s vámi?“ a liška odpoví: „Ne, na koniklece jsem alergická a nejsi zvíře, tak zmiz.“ Se slzami v očích jsem odešel.

Pak do mě vrazil zajíc a říká: „Omlouvám se, musím pospíchat domů, moje děti mají hlad!“ Byl docela milý. Pospíchal jsem tedy za ním, až mě dovedl ke své noře. Maminka zaječice byla hned na první pohled moc hodná, sebral jsem tedy odvahu a říkám: „Ahoj, jmenuji se koniklec Bohouš, potřebuju nový domov, smím tu zůstat, prosím?“ a mamka zaječice povídá: „To víš, že můžeš, Bohoušku.“ Byl jsem nadšený, že konečně budu někam patřit a že mě budou mít rádi takového, jaký jsem. A tat'ka zajíc povídá: „Vítej do rodiny, Bohoušku!“ A tak jsem s nimi žil až do konce svých dnů.